

CHILI ARGENTINIE

ONEINDIGE KILOMETERS DOOR PATAGONIE

Vanmorgen was het in de straten van Osorno een beetje wennen om de juiste richting te vinden en om me aan het verkeer aan te passen. Maar wanneer ik eenmaal buiten de stad de Panamerican Highway ben overgestoken, is het direct een stuk rustiger. Hier begint mijn motorreis door Patagonie, een groot gebied dat niet met duidelijke grenzen is aangegeven. Het bestaat grofweg uit het zuidelijkste kwart van zowel Chili als Argentinië. Ook is Patagonie niet als een bepaald landschap te typeren. Het kent zowel uitgestorven steppe als regenwouden, rivieren en meren, besneeuwde bergtoppen en gletsjers. Als rode draad door het gebied loopt het gigantische Andesgebergte, functionerend als grens tussen de twee landen. Omdat de zuidelijke delen van Chili niet via Chileese wegen bereikbaar zijn moet ik meerdere malen de Andes over en Argentinië binnen om verder te kunnen. Indrukwekkender kunnen contrasten tussen de landschappen aan beide kanten bijna niet zijn. En hiermee heeft Patagonie mijn motorhart gestolen.

Naar Argentinië

Vanuit Osorno neem ik route 215 richting het oosten. Ik slinger langs een paar meren, omringd door groene heuvels, nog vochtig van de ochtenddauw, langs glooiende velden waarin kleine huisjes staan waar lichtgrijze rook uit de schoorsteen dwarrelt, en bereik binnen een paar uur de grens met Argentinië. De motor moet officieel Chili uit- en Argentinië ingevoerd worden. Dit gaat door middel van een vierdelig formulier dat de motoreigenaar mij heeft meegegeven. Hiermee staat hij toe dat zijn motor door mij de grens wordt overgenomen. De grensprocedure verloopt soepel en snel, de papieren worden ondertekend, mijn paspoort gestem-

peld en ik mag door naar de overkant, 22 kilometer verder aan de andere kant van de Andes. Bij de douane verlopen de formaliteiten net zo soepel als aan de Chileense kant en ik rijd binnen tien minuten Argentinië binnen. Bijna continu rijd ik met uitzicht op grote meren en kleine baaien, dit is het Argentijnse Lakeland. Het gebied rond Bariloche is om deze reden populair bij vooral lokale toeristen. Langs sommige delen van de meren heeft zich een lang lint van hotels en restaurants gevormd. Hier wil ik daarom niet blijven en rijd door naar het zuiden. Maar zo gemakkelijk gaat dat niet want de eerste volgende slaapplek is 300 kilometer verder en het is al drie uur in de namiddag. Langzaam verandert het landschap van vochtig donkergroen regenwoud naar met lage struiken begroeide heuvels. En dit worden weer langzaam lichtgele grasvelden met hier en daar een struik. Tegelijkertijd strekt de Andes zich voor me uit, grensvormend tussen Argentinië en Chili. Een fikse regenbui gepaard met een straffe wind overvalt me, maar ik haal Esquel, aan de voet van de Andes, voor het donker.

De Carretera Austral

Als ik in alle vroegte Esquel uitrij zijn de straten totaal verlaten, op een over straat slingerende man na die zichtbaar te lang in El Saloon is blijven hangen. Het is nog koud en de frisse ochtendlucht maakt me helder en vrolijk. Misschien komt het ook door de groene omgeving waarin ik me in tegenstelling tot gisteren ineens weer in bevind. Ik laat de motor langzaam over de gladde weg rollen en geniet van de vroege stilte en het vooruitzicht op een prachtige motordag. De zon is nog niet op, maar door het eerste licht zie ik de besneeuwde toppen van de Andes boven

de ochtendmist uitsteken. De plaats Trevelin waar ik in alle vroegte doorheen rijd is bekend om haar grote gemeenschap uit Wales en dit zie je door de vele rode draken en wit-groene kleuren op huizen deuren en uithangborden. De asfaltweg stopt hier en ik rijd off road het regenwoud binnen. Het is nog steeds koud en de vochtige lucht buiten bereik van de ochtendzou in het woud maakt het alleen maar frisser. Als ik op een brug over een snelstromende rivier mijn handen sta te warmen, begin ik me af te vragen of ik in Trevelin wel de juiste weg heb gekozen. De weg wordt namelijk steeds smaller en ik ben de laatste twee uur niets of niemand meer tegengekomen. Gelukkig komt aan mijn twijfel snel een einde als ik doorrij en nog geen honderd meter verder voor twee slagbomen kom te staan. Dit is de grenspost. Nou ja, grenspost. Het totaal is niet meer dan een klein stenen gebouwtje met een daarachter een kleine caravan voor het personeel. Wel met schotelantenne natuurlijk. De Chileense post is veel groter en ook daar loopt de procedure weer vlot, op de goede waakhonden na die me met de motor niet laten passeren. Langzaam wegrijden werkt niet, dus dan maar snel. Blaffend racen de beesten achter me aan maar halen me gelukkig niet meer in. De hele dag verbaas ik me al over de verlatenheid van dit landschap en dat wordt alleen maar erger. De enige auto die ik vandaag tegenkom is gehuurd in Santiago en wordt bestuurd door Belgische Andre. Zijn vrouw en hij stoppen bij dezelfde mooie plekjes en herinneren me eraan dat het vandaag goede vrijdag is in het religieuze Chili en dat daarom alles gesloten is. Dus ook in La Junta, waar de enige benzinepomp staat die ik op deze rit tegen zal komen. In dit gebied wonen zo weinig mensen dat de pomplocaties zorgvuldig zijn geselecteerd. Normaal

gezien kun je op een volle tank van het ene station naar het andere rijden. Gelukkig kom ik vandaag uit Argentinië en hoef ik niet aan die metingen te voldoen. Als ik de kilometers vanaf Esquel juist berekend heb dan kan ik deze pomp overslaan en het net redden tot de volgende benzinepomp in Puyuhuapi, waar ik ook zal overnachten. De plaats ligt aan Ruta 7 ofwel de Carretera Austral. Deze weg is ten tijde van Pinochet aangelegd om het anders alleen maar via Argentijnse wegen bereikbare zuiden meer bij het land te betrekken. De weg is onverhard maar slingert dwars door een van Chili's meest fantastische natuurgebieden en het is een groot genot om deze uitdagende weg per motor af te leggen. Het ene kristalheldere meer na het andere en de ene waterval volgt de andere op en dat alles tegen een achtergrond van sneeuw witte Andestoppen. Dit is puur genieten. De volgende dag is het niet anders.

Op de thee bij de douane

Ik sta vroeg op om volop te kunnen genieten van het prachtige natuurschoon langs RT-7. Alleen is er meer regen dan gisteren en moet ik dankbaar gebruik maken van de regenbroek die Roberto me meegegeven heeft. 200 kilometer verder naar het zuiden is het weer droog en verlaat ik de mooie weg om af te slaan naar Coihaique. Hier moet ik tanken en extra brandstof inslaan voor de rest van de dag. Want benzinstations zal ik de komende 300 km niet meer tegenkomen. Ik koop een 10ltr jerrycan en vraag de verkoper om een stuk touw om het achterop de motor te binden. Hij denkt, schudt nee, legt zijn hand op zijn voorhoofd, denkt weer en steekt

Dan zie ik de blauw-wit-blauw vlag wapperen en ben ik aan de Argentijnse kant van de grens aangekomen.

dan zijn vinger in de lucht. Vervolgens loopt de goede man naar zijn auto, opent de achterbak en haalt een paar bergschoenen tevoorschijn. Met een brede glimlach haalt hij de lange veters uit de schoenen en knoopt ze aan elkaar. Hiermee zit de jerrycan nog stevig vast als ik een paar uur later in Puerto Ibanez aankom. Een smal pad loopt hier vandaan de grens over naar Argentinië. Ik ga de richting en tijd vragen in het lokale politiebureau en de agent zet me direct voor het blok; 'het is nu kwart over vier, nog twintig kilometer naar de overkant en dan nog zeker honderd kilometer naar de eerste plaats'. Ik denk snel na en besluit het te doen en word direct het bureau binnen gedirigeerd, de agent is tevens douanier. Hij stempelt de papieren en stuurt me een smal pad de bergen in. Dit is de smalste weg die ik deze reis gehad heb en ook de weg met de dikste laag grind. De volgende 22 kilometer klim en daal ik door het verlaten niemandsland met een constant uitzicht op het prachtige azuurblauwe Lago Buenos Aires. Dan zie ik de blauw-wit-blauw vlag wapperen en ben ik aan de Argentijnse kant van de grens aangekomen. De post lijkt geheel verlaten maar als ik stop hoor ik harde maar vrolijke Zuid Amerikaanse muziek. De deur is gesloten en kloppen geeft geen reactie. Ik loop om het huisje heen richting de muziek en zie in een achterkamer twee mannen vrolijk zitten te praten. Wanneer ze me zien wordt er snel een boek voor het pak witte wijn gezet maar de muziek blijft spelen. Wanneer de officiële procedure is afgehandeld word ik uitgenodigd een glaasje mee te drinken of een kopje thee als je nog moet rijden. Ik heb eigenlijk niet veel tijd meer voor het donker wordt maar de situatie ziet er vrolijk uit en ik heb nog niet veel contact met lokale mensen gehad deze reis. Maar ik spreek geen woord

Spaans en begrijp dan ook niet veel van zijn verhalen over zijn tijd bij de paardenbrigade zoals hij op een foto laat zien. We beperken onze conversatie daarom maar tot het aantal schepjes suiker die hij in mijn thee gooit en luisteren naar de muziek. Dan toch nog maar een kopje.

Overstroming en grind

Het is nu nog ruim honderd kilometer naar Perito Moreno de dichtstbijzijnde nederzetting. Bij een t-splitsing met een bredere weg staan geen borden en volg ik op goed geluk mijn instinct en ga rechtsaf. Eigenlijk kan ik geen risico meer lopen want het wordt al donker en door dat gezellige gesprek met de Argentijnse grensofficieren ben ik veel tijd verloren. Dit komt nog eens bovenop het uur verlies door het tijdsverschil tussen de twee landen. Maar vanwege de zuidelijke ligging van het gebied wordt het hier gelukkig niet heel snel donker. Het blijft nog lang schemeren maar dan laat de zon me uiteindelijk toch alleen achter. Ik ben al bijna twaalf uur onderweg en heb mijn concentratie nu harder nodig dan eerder op de dag. De weg blijft zoals hij was in het niemandsland; smal, onverhard met een flinke laag grind. Ik moet een paar keer flink in de remmen voor een overstekend konijn en vervolgens voor zijn broer die ik in mijn licht vang. Ik maak een paar gevaarlijke slingers in de dikke laag grind tussen de twee sporen en elke keer als ik een van de vele wildroosters passeer moet ik opnieuw zoeken naar het juiste spoor. Dan sta ik ineens voor een overstroming van enkele tientallen meters. In het donker probeer ik het beste spoor te kiezen, schakel de XT in de eerste versnelling en rijd met hoge toeren door

ik ga in de berm zitten,
luisterend naar de wind en
absorbeer met groot genot
de verlatenheid

het water. Als afsluiter komt er nog een moeilijkheidsfactor bij. Want als ik een scherpe linkse bocht maak voel ik ineens hoe sterk de wind is die ik de hele tijd al in mijn rug heb gehad. Maar het einde is in zicht want in de verte zie ik de eerste lichten van Perito Moreno. Zonder de jerrycan aangebroken te hebben rijd ik het eerste de beste benzine station in de plaats binnen, om te tanken maar ook om een paar welverdiende blikjes bier te kopen.

Lonely Rider

Het Argentijnse equivalent van route 66 is de ruta 40. Deze is van de grens met Bolivia in het noorden tot het meest zuidelijke puntje van het vaste land van Argentinië ruim 4600 kilometer lang. Voor een groot deel is deze nog onverhard en blijft altijd binnen 90 kilometer afstand van de Andes. De komende twee dagen zal ik maar een kleine 600 kilometer van deze weg zien maar wel direct het meest verlaten deel. Terwijl de westkant van de Andes in Chili erg groen en nat is lijkt er aan deze kant van de bergketen weinig regen te vallen en bestaat de enige begroeiing uit dorre graspollen. Pampa's heten deze oneindige vlakten hier. Mijn RT 40 ervaring begint op eerste paasdag in Perito Moreno met een jerrycan benzine achterop en een extra fles water in mijn tanktas. Aan de rand van het dorp houdt direct het asfalt op en strekt een oneindige gravelweg zich voor me uit. Niet veel verder zie ik een bord langs de weg met hierop "English and Dutch spoken". Kort hierna volgt een toegangsweg die ik nieuwsgierig in rijd. Estancia Telken, een boerderij van 20 bij 40 kilometer, wordt beheerd door een Nederlandse man en zijn Nieuw-Zeelandse vrouw.

Althans zo klinkt het. Maar beide zijn hier geboren en getogen en hebben de Argentijnse nationaliteit, met als enig verschil dat zij buitenlandse ouders hadden. Op het bergmeubel van de familie prijkt trots een huwelijksfoto van Willem-Alexander en Maxima. "Persoonlijk ondertekend door de Prins" zegt de oude man trots terwijl hij de foto voor zich houdt. Zijn ouders komen uit de buurt van Dokkum en zijn vlak voor de 2e wereldoorlog naar hier gekomen. Kennissen van hem zijn ook weer vrienden van de familie van Maxima en hiervoor heeft hij persoonlijk een kaartje thuis gestuurd gekregen. Dit is de laatste nederzetting die ik voor lange tijd zal tegenkomen en na een kop koffie en een paar koekjes ga ik weer op pad. Terug naar RT 40, terug naar de oneindige weg door het niets. Ook dit is Patagonie, droog, dor en kaal. Na een paar uur rijden voel ik me totaal verlaten. Naar mijn gevoel is er geen mens in mijn omgeving binnen een omtrek van honderden kilometers en ben ik op mijn motor gehuld in complete leegheid. Heerlijk vind ik het. Ik stop een paar keer en ga in de berm zitten, luisterend naar de wind en absorbeer met groot genot de verlatenheid. Ik ben nog geen ander vervoer of levend wezen tegengekomen, behalve wilde dieren. Ik zie Guanacos in kleine groepen, vossen en Nano's. Deze soort struisvogels lijken zich altijd veiliger te voelen aan de andere kant van de weg en rennen met hoge snelheid over als ik nader. Grote Condors kom ik het meest tegen, hoog in de lucht zwevend loerend naar aas of zittend op rotspunten of palen langs de weg. Met een vleugelspanne van ruim 3 meter en zichtvermogen van acht keer dat van de mens de absolute meester van de Pampa's.

Regen in de pampa's

Aan de droge graspollen om me heen te zien regent het hier niet vaak maar vandaag is het raak. Donkere wolken pakken zich snel samen en vormen rechts van me dichte mistbanken. Het begint hard te waaien en het wordt snel donker om me heen. Ik probeer de regen voor te blijven door harder te gaan rijden maar het lukt me niet. Het wordt moeilijker om de motor in het juiste spoor te houden en langzaam maar zeker voel ik ook de regen mijn leren broek binnen dringen. De volgende plaats is nog zeker twee honderd kilometer rijden. Langzaam stroomt het genot, dat ik deze ochtend door het mooie weer en de verlatenheid van het landschap had opgebouwd, uit me weg. Dan begint de motor te stotteren en moet ik op zijn reserve en 30 kilometer verder stoppen om de jerrycan te gebruiken. Als ik een paar uur later de plaats Gregores binnenrijd regent het nog steeds. Maar de uren afzien worden ruim beloond. De plaats lijkt net zo verlaten als de weg ernaar toe, het is nog steeds eerste paasdag en alles is gesloten. Maar twee kilometer verder is er leven, het hele dorp lijkt uitgelopen voor de jaarlijkse Rodeo. Alle toeschouwers blijven vanwege het weer in hun auto's zitten die netjes in rijen rondom het rodeoveld zijn opgesteld. Stoere mannen gekleed in traditionele kleding lopen rond op het veld, terwijl achter hun tientallen wilde paarden achter een hek gevangen worden gehouden. De wedstrijd wordt gespeeld per twee cowboys die elk een vers wild paard moeten bedwingen. Wie het langst blijft zitten gaat door naar de volgende ronde. Ik ben te doorweekt en te koud om de finale af te wachten en ga op zoek naar het enige hotel in de plaats.

Ariverderci

De oude baas van het hotel schenkt zichzelf een flinke martini in als ik vroeg in de ochtend aan het ontbijt zit. “Ruta 40 naar het zuiden, alleen op de motor??” vraagt hij verbaasd en hij staart me aan alsof ik niet helemaal lekker ben. Vandaag doe ik het ruigste en meest verlaten deel van de route. “Had je niet beter een auto kunnen nemen?” Ja, waarom eigenlijk niet. Waarom moet ik dit perse op twee wielen doen. Waarom niet lekker warm in een auto, muziekje aan en koek en koffie binnen handbereik. Ik lach naar hem maar weet geen antwoord. “Ariverderci” hoor ik achter me als ik de deur uitloop en op mijn motor stap. Gisteren ben ik een stuk van Ruta 40 afgeweken om hier te komen daarom volg ik nu 60 kilometer de smalere ruta 29 om weer op rt 40 te komen. Direct wordt ik gevangen door een stevige zijwind die me de gehele dag zal blijven volgen. Vandaag is nog leuker dan gisteren, nog verlatener, nog kaler. Als ik hier val is hulp hier heel ver weg. Misschien morgen een auto of over twee dagen pas. Openbaar vervoer gaat hier van November tot maart een keer in de twee weken. Maar ik geniet ervan, wat een vrijheid. Tres Lagos is de enige hoop op benzine vandaag. De jerrycan heb niet meer opgevuld dus ik hoop dat de hoteleigenaar gelijk had en ik hier benzine kan kopen. Dit dorp is in alle richtingen meer dan 120 kilometer verwijderd van haar buurgemeente. Het dorp telt twee straten maar geen benzinepomp. Na vragen kom ik erachter dat de pomp een paar honderd meter verder aan de ruta 40 ligt. Het is een echt service station met broodjes kaas, koek en koffie en een tafeltje om aan te zitten. Al blijf ik liever staan na zolang gezeten te hebben. Na nog een paar uur verlatenheid krijg ik

aan het einde van de dag weer langzaam zicht op de Andes en de laatste honderd kilometer rijd ik langs prachtige meren. Wanneer ik highway nr. 11 kruis wordt het drukker op de weg en rijd ik de laatste 30 kilometer over een prima verharde weg naar El Calafate.

De Gletsjer

El Calafate is de toegangspoort tot de gigantische gletsjer met de naam Perito Moreno, genoemd naar een Italiaans onderdekkingsreiziger. Van een paar kilometer afstand hoor ik hem kraken en kreunen en de machtige kreten echoen door de bergen. Door vallende ijsbrokken zijn de afgelopen jaren 32 mensen om het leven gekomen. En dat is te begrijpen als je de enorme schotsen met een enorm kabaal in het kraakheldere meer ziet vallen. Ik blijf zeker een uur staren naar het enorme gevaarte en rij dan rustig weer terug naar El Calafate. De zomermaanden zijn voorbij en voor de meeste reizigers betekent dat weg uit het zuiden naar het warme noorden. Ik wil nog een stuk van RT 40 volgen richting het zuiden en dan afslaan richting Chili. Deze keer begin ik vroeger dan anders en rijd ik een prachtige zonsopgang tegemoet. De oranje bal lijkt even voor me op de weg te liggen maar verdwijnt dan direct achter een dik wolkenpak en zal daar de rest van de ochtend blijven. Hoewel ik nu langzaam maar zeker dichterbij de zuidpool geraak is de temperatuur nog wel te doen, al is het zeker niet echt warm. Ruta 40 wordt weer onverhard en stijgt ineens flink de bergen in. Nu wordt het wel koud. De lucht tussen de wolken is ijszig helder lichtblauw van kleur en de lichtgrijze wolken die er in kluitjes voor hangen

lijken meer op ijsschotsen aan de horizon. Maar ondanks deze prachtige lucht moet ik meerdere keren stoppen om mijn handen te warmen aan het motorblok, zo koud is het ineens geworden. Na 165 kilometer is er dan eindelijk de al lang met borden aangekondigde benzinepomp. Hier kan ik een extra paar sokken en een extra trui aantrekken en zelfs een kop koffie drinken. Misschien moet ik voor de volgende keer toch verwarmde handschoenen aanschaffen. Een paar uur later kom ik bij de grens. Bij beide posten verloopt de procedure weer vlot en een uur later sta ik door het tijdsverschil om dezelfde tijd weer in Chili. Het is nu niet ver meer en ik geniet van de zon die eindelijk achter de wolken vandaan is gekomen en rijd rustig Puerto Natalis binnen.

Motor op de boot

Na een dagje rust in het toegankelijke dorp is het tijd om de motor op de boot te rijden. Drie dagen zal ik zonder mijn trouwe reismaatje moeten stellen. De XT heeft de volledige 2800 kilometer die ik deze twee weken heb afgelegd geen enkel probleem gegeven. Zelfs de zeker 2000 km gravelwegen heb ik zonder een lekke band kunnen afleggen. De dagen op de boot zal ik het missen, het rijden over die oneindige wegen, de gravel en het poseren voor de zelfontspanner. De vrachtferrie vaart van Puerto Natalis naar Puerto Montt langs de fjorden van de Chileense kust. Ondanks de zo nu en dan wel erg ruige zee rust ik aardig uit en kan ik in Puerto Montt met frisse moed het laatste deel van mijn reis afleggen. Als een toetje na een fantastische reis wil ik rond het Lago Llanquihue rijden. Bij de zeer Duits georiënteerde plaats Puerto Varas - er staat zelfs een Duitse school - begint een weg die de kust van het grote

meer volgt. Een klein deel van de route is onverhard en leidt door dicht regenwoud. Hier zie ik tot mijn verbazing een smalle weg naar de vulkaan Osorno. Een twaalf kilometer lange klim over zachte zwarte aarde brengt me tot dicht bij de top van de spitse berg. Ik stop de motor en bekijk vanaf de berm de wolken die zich langzaam om de top vormen. Ik besluit dat dit uitzicht in wederom een zeer verlaten deel van het land een prachtige afsluiting op de reis is.

Pacific
Ocean

